

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LITTERVELT. REDACTEUREN: A. H. BLOM
G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
18e JAARGANG 17 APRIL 1946 4 BLZ. No. 19

Paschen 1942.

Vele dergenen die in de late dertiger jaren te Delft studeerden zullen van verre of van nabij den bijzonderen mensch Han van Hattem hebben gekend. Reeds twee jaren na het begin der Duitsche bezetting van Nederland klinkt het noemen van dezen naam in de ooren der tijdgenooten na, als de zware galm van de tot strijd tegen den vijand manende Bourdon. Maar helaas, van dien tijd af worden Han's codeberichten niet langer door de ether naar Engeland uitgedragen, want op Paaschmaandag van het jaar 1942 slaat de vijand toe en treft te goed doel. Zijn buit is jammerlijk groot; te weten: Twee wakkere jonge mannen en eenige korte-golfzenders. De vertrouwensmannen voor het verzamelen der over te seinen gewichtige gegevens betreffende het doen en laten van den vijand, leven alom in den lande verspreid. Het vergt den geweldenaar niet minder dan een half jaar om ongeveer zes procent dezer medewerkers te grijpen. Met hun arrestatie is een gedeelte van het daadwerkelijke verzet in Nederland vergaan tot een treurspel, naar de grootheid waarvan men slechts kan gissen.

Het Duitsche monsterbeest heeft het bestaan zestien dezer gevangenen, alvorens hen met een kogel terecht te stellen, langer dan een jaar cellulair op te sluiten. Al dien tijd is hun aanvoerder elk contact met de buitenwereld ontzegd. Hun dierbaarsten vinden onverhoeds, zonder zelfs te weten dat het verzoek om gratie is afgewezen, tusschen de ochtendpost van 27 Juli 1943 een enveloppe voorzien van de zoo zeer beruchte kentekenen. De inhoud verplettert elk sprankje hoop op levensbehoud en dus wederzien, een nietig plantje dat nochtans groeide naar mate de tijd, waarin de voltrekking van het vonnis op zich liet wachten, verstreek. Die inhoud bestaat uit een eigenhandig maar inderhaast geschreven afscheidsbrief en een uitnoodiging van Duitsche zijde om eenige schamele eigendommen van den gefusilleerde in ontvangst te komen nemen. Degenen, die het voorrecht hebben gehad één dier brieven te lezen, weten met welk een groote innerlijke rust de schrijvers den tenslotte nog snel naderenden dood in de oogen hebben gezien. Die enkelen beseffen ook hoe zeer deze mannen er in de bloei hunner levens van overtuigd waren te moeten strijden voor het Nederlandsche erfgoed „De Vrijheid en de gerechtigheid”; en zulks desnoods door het bruischende leven, waaraan elk hunner stevig scheen gehecht, op het spel te zetten.

Over de juistheid van de uiteindelijke strafmaat kan men van meening verschillen maar geen redelijk denkend mensch zal vrede hebben met een bestraffing, waarbij het vuurpeloton z'n gruwelijk werk dan pas verricht, wanneer de

slachtoffers reeds anderhalf jaar kerkerstraf hebben ondergaan. Zulk een kenmerkend Nazi-Duitsche schanddaad wekt zoozeer 'smenschen gevoelens van afschuw op, dat woorden, van welk een verwijtende en aanklagende betekenis ook, in de beschrijving te kort schieten. In den zomer van 1945, twee jaren na de executie, jaren gedurende welke verloop het monster in toenemende mate z'n ware aard heeft geopenbaard, kan men zich eenigszins een beeld vormen van het geestelijke en lichamelijke leed, dat dezen makkers in den ongelijken strijd, tijdens hun gevangenschap is berokkend. Dat zij ondanks die langdurige kwelling toch buitengewoon standvastig van karakter zijn gebleven, blijkt wel uit de verzuchting der Duitsche ondervragers: „Wanneer wij hen hadden laten leven, zouden zij misschien nog wel eens iets hebben losgelaten”.

Het is zeer waarschijnlijk dat Han van Hattem, impulsief als hij was, na de capitulatie van het Nederlandsche leger een buitengewoon hevigen drang naar daadwerkelijk bestrijden van den vijand heeft gevoeld. Hij was dan ook aanstonds zeer bereid ten volle mede te werken aan den berichendienst op Engeland, waarvoor het leggen der grondslagen één der Regeerings opdrachten was, met welke Lt. t. z. 2e kl. Lodewijk A. R. van Hamel in het nachtelijk duister van den 28sten Augustus 1940 per parachute in de omgeving van Hillegom landde. Ruim één maand later ging van Hamel's zeggenschap op Han over en onder diens bezielende leiding ontstond in korten tijd de over geheel Nederland vertakte organisatie, welke in de Vaderlandsche geschiedenis als De (I)nlichtingen (D)ienst geboekstaafd zal staan. In April '41 opende Van Hattem in het pand Dirk Langestraat 9 te Delft een technisch- adviesbureau, in feite één der zendstations en de plaats waar de noodige seintoestellen werden vervaardigd. De code, waarin de draadloos uitgezonden berichten waren gesteld, werd ontleend aan een uitgave van het Oude Testament, dewelke slechts te verkrijgen is bij een bijbelgenootschap te Londen. Het hoofdkwartier van den I. D. was eveneens te Delft gevestigd; het bevond zich in Jan van Pienbroek's kamer ten huize Oostsingel 53, Aldaar werden de berichten, welke geregeld door de onder-organisatie's te bijvoorbeeld Amsterdam, Arnhem, Gouda, Groningen, Pernis of Zwolle voor het hoofdkwartier aan de koeriers waren meegegeven, naar belangrijkheid en spoedeisendheid gesorteerd. Wekelijks werd daar uit de meest omvangrijke en uit de minst dringende berichten een zoogenaamd A-C rapport ter dikte van ongeveer twintig met de machine beschreven folio-vellen samengesteld en als bijlagen voorzien van kaarten, teekeningen, foto's tijdschriftartikelen en opruiende geschriften. Deze rapporten vergezelden Engelandvaarders, waarvan vele uit den dienst voortkwamen, op hun gevaarvolle doch dikwerf goed volbrachte reis.

Bedenkende dat Han van Hattem reeds in de herfst van het ramspoedige jaar '40 dagelijks van 18 tot 19 uur radiografisch berichten met de bondgenooten wisselde, en dat hij gedurende hetzelfde rampjaar z'n organisatie grootendeels opbouwde door uit alle rangen en standen er geschikte en be-

trouwbaar personen voor te winnen, kan men hem, zoo niet als pionier, dan toch wel als één der stille voorvechters van de ondergrondsche strijders beschouwen. En gij, bevrijde Nederlandsche burger, gij kunt er van getuigen hoe heilzaam hun aller arbeid heeft gewerkt op het moreel geknakte deel van Neerlands volk, dat eertijds — gezien bijvoorbeeld de voorspoedige geboorte van z'n in merg en been zieke dochter De Nederlandsche Unie — tijdelijk het juiste begrip van en het goede inzicht in de ware toedracht der gebeurtenissen op het vasteland van Europa had verloren.

Speciaal ter nagedachtenis van die leden van den Inlichtingen Dienst, die ten tijde van de verraderlijke Deutsche overval op Nederland deel uitmaakten van het Delftsch Studenten Corps zijn voorgaande regels afgedrukt. Een jarenlang intens societeits- en vereenigingsleven had hen in staat gesteld diep in de doolhoven van elkanders karaktereigenschappen door te dringen en elkanders aard goed te leeren kennen. Het zal dan ook wel niemand hebben verwonderd dat aan dit prille verzet, onder meerderen, tot in den dood hebben samengewerkt:

HAN (J.) VAN HATTEM
zijn broer WIM VAN HATTEM
JAN W. VAN PIENBROEK
WERNER H. VAN DOORNINCK
LUCAS (K. L.) KAMP.

Dat hun den lande bewezen diensten worden geëerd door langen tijd de herinnering aan hun illegale daden levendig te houden!

Achtergebleven vrienden en kennissen dragen stellig tot het einde hunner dagen de beste herinneringen aan deze jonge mannen en hun levenskunst met zich mee.

Laren (N.H.), April 1946.

E. W. TACONIS.

VERPEINZINGEN

Cri de coeur.

Witblauw is de lucht,
stralend de zon.
Weg is mijn zelftucht,
Weg de cocon,
waarin ik mij spon.

De cocon van het leven
van elken dag,
die al mijn streven
in zijn spinrag
deed verkleven.

Heen wil ik gaan,
wat anders zien. —
Waanzinnig bestaan
dat vrij héét misschien,
maar dat slechts kent
bon ton en stand.

Ach, trek U deze kreet niet aan;
hij was ook niet voor U bestemd.

Tja, die onrustige jeugd.

G.M.

REISINDRUKKEN

Cyrano de Bergerac nadert Zwitserland en krijgt met de Vicomte de Valvert woorden over het beschrijven van dit land. Schouderophalend maakt zich de vicomte los van de omstanders en zegt:

„Dit hier is... eh... een schoonland“.

Waarop Cyrano onverstoort antwoordt:

„Is dat alles?“

C'est un pue court, jeune hommel! On pouvait dire... Oh! Dieu!... bien des choses en somme.

En variant le ton — par exemple, tenez:

(Tendre):

Ach, dit alles bestaat nog.
Schoone en lieve menschen, nette straten, zon en helder water, en eerlijkheid.

(Pratique):

Ik liet mijn pas gekregen bonkaart in de trein liggen. Zelfs na besprekingen met de conducteurs en stationsautoriteiten was dit onmisbare artikel niet terug te vinden. Mijn gastheer liet dit niet op zich zitten en nam de radio omroep in de arm. Resultaat: gedurende de vijf volgende dagen was de postdienst overbelast met bonkaarten welke mijn adres aange-teekend bereikten. Gemiddeld zes per dag!
Nog eenmaal riep mijn gastheer de hulp in van de radio: dit-maal om de stroom te stoppen.

(Dramatique):

Wanneer ge na een lang en stoffig leven sterft en onze lieve Heer plaatst U in de hemel, ach lezer, dan voelt ge U precies zoals ik. Wanneer ge nu naast me kwaamt zitten, aan mijn zonnige tafel, langs het meer van Zürich, dan zoudt ge moeilijkheden hebben om wagentjes met taarten en cigarettens — alle merken! — van U af te houden.
Maar ik mag U niet langer het water door de mond laten loopen.

(Materiël):

Het is merkwaardig om bij het wakker worden een groote plak chocolade naast 't hoofdkussen te vinden. Wie die luide gastvriendelijk zijn!

(Enfantil):

Mijn gastheer kocht voor een achterneef een spoortrein. Afmeting van de electriche locomotief: 13 x 60 mm.! Goede Hemel, wat hebben we dien avond gespeeld. Een nieuw en volmaakt speelgoed en snel in de bochten! Het is schoon om tien jaar oud te zijn en een oudoom in Zwitserland te hebben.

(Naïf):

Het is niet mooi, wanneer men, zooveel persoonlijke gastvrijheid genietend als ik, een enkel woord van kritiek laat horen op de Zwitsersche geest. Ik meen echter dat ik er, zoo tusschendoor wel iets over mag vertellen. De algemeene sfeer waar de gemiddelde Zwitser in leeft is die van kleine en materiale idealen. Een aardig huisje, een auto, een Amerikaanse wasmachine, zijn zoo de punten waar men voor werkt en waar men heen streeft. Materieel is het aparte wereldje „Zwitserland“ dan ook buitengewoon gaaf.

De democratische gedachte die de Zwitser tot in zijn teenen voelt en die voor allen de gelijke en zeer goede levensomstandigheden meebracht, heeft ten aanzien van het leven van de geest, een minder gunstige, nivelleerende invloed.

(Pédant):

Immers die rivaliteit, welke tot een soort geestelijke aristocratie leidt vindt men zeer zelden. Dit wordt nog versterkt door een zeker gebrek aan „esprit“, waardoor de sfeer hier iets zeer ongeïnspireerd ademt. Inspiratie is iets wat den Zwitser ten eene male ontbreekt.

Een en ander geldt natuurlijk in het bijzonder voor den Duitsch-Zwitser.

In het algemeen zou ik hieraan willen toevoegen dat bij de bevolking een duidelijk verschil valt waar te nemen met die van die landen, die de oorlog gekend hebben. Met al hun bereidheid en hulpvaardigheid, is dit volk nog slechts in zeer weinige gevallen zoo ver dat het iets opbrengt, waarbij het zelf, materieel, minder wordt.

Ten aanzien van de haar omringende landen heeft het rijke Zwitserland een groote taak. Het dient zich echter dan allereerst uit zijn isolement wakker te schudden en rond te kijken om te zien wat er nu eigenlijk wel in de wereld gebeurd is.

(Lyrique):

Wie het geluk heeft gehad, eenige maanden geleden, de ingeving gekregen te hebben naar de van Goghtentoonstelling in het stedelijk museum van Amsterdam te stappen, heeft daar onder meer het volgende meesterwerk kunnen bewonderen:

Een bloemenrank van kersebloesems afgebeeld tegen een fel groenblauwe achtergrond. Hoe moet het kunstenaarssoort van den grooten Vincent getroffen zijn geweest door de combinatie van het robuuste blauwgroen en het wit van de bloesem. Een combinatie, die ook thans mijn oog treft.

Na ten deele met mechanische hulp, ten deele op eigen kracht

BOEKBESPREKING

Nieuwe boeken.

Met voldoening zagen wij dezer dagen weer de haast traditioneel geworden herdruk van de „Nomenclatuur voor den Student” op onze tafel liggen. Gelukkig is dit standaardwerk niet aan groote veranderingen onderhevig geweest. Terwille van het overbruggen van de vijf oorlogsjaren zijn enkele woorden opgenomen, die op hun beurt verloren dreigden te gaan, zooals sprongel, neutje, sjochel, knor, raakeping, rimp, e.a.

Wij zijn overtuigd dat ook deze 142ste uitgave zijn weg zal vinden, niet alleen naar de kasten, maar ook naar de harten van allen, die het wel meenen met het studentenidoom.

Van dezelfde uitgever mochten wij ontvangen een herdruk van het werkje „Lichaamsgebreken” voor de recensie waarvan we verwijzen naar „De Spiegel” no. 10 van deze jaargang. Binnenkort hoopt de H.R. uitvoeriger in te gaan op afd. IV „Schizofrenia”.

Red.

de ruige rotspartij, welke men Bürgenstock geheten heeft, van uit het Vierwaldstaettersee te hebben beklommen, kijk ik naar beneden.

Uit de rots onder me spruiten, wonderewijze, fijne bloesemtakken. Daar onder het meer. Blauwgroen. Zooals bij Vincent van Gogh.

(*Emphatique*):

's Avonds in het kleine stadstheater van Luzern gaat de première van een oud stuk van Arthur Schnitzler. Het is een drama volgens beproefd recept gebouwd. Op het hoogtepunt van het eerste bedrijf, daar waar de auteur zijn „expositie” van het geval ten einde voert, komt een priester ten toonele. Reactie bij mij, diepe concentratie en spanning, daar blijkbaar de actie zich uitbreidt in ernstig-religieuze zin. Reactie bij de andere toeschouwers: Hilariteit, zelfs hoongelach. ????????

Blijkbaar heb ik de gang van zaken slecht gevolgd, en is de zin mij ontgaan. Waar ik ernst zie, moet gelachen worden. Ik ga ik nooit meer naar een Duitsch (zij het ook Weensch tooneelstuk.

Na afloop legt mijn gastheer de zaak uit. Degene, die de priesterrol vervulde (een knappe jongeling overigens), is de eerste gigolo van de stad Luzern. Den avond ten voren hadden zeer velen onder het mondaine premièrepubliek, dezen jongeman als mannelijke mannequin in een modeshow gezien. Hem thans als pastoor te zien, was velen te machtig.

Lieve lezer, U ziet ja, dat het ook in Zwitserland niet alles, bloot grootaardigs geeft. In meerdere heenzichten ziet het hier uit wie bij ons.

(*Admiratief*):

Iedereen heeft hier autorijles. De benzine is namelijk zoo juist vrij gekomen. Het komt geregeld voor dat je, door de stad Zürich zwerfend, een heele kudde auto's tegenkomt, die achteruit, heuvelop een bocht nemen. Het van staatswege ingestelde rijexamen is zeer zwaar en duurt twee uur. Desondanks rijden de meeste Zwitsers slecht en langzaam.

(*Campagnard*):

Als het Zondags mooi voorjaarsweer is verlaten duizenden de stad en bevolken de omgeving. Stelt U zich het Amsterdamse Vondelpark voor op een fraaie Zondag, maar dan plastisch gedrapeerd over een heuvelrug, dan heeft U eenigszins een idee van hoe de Utlberg er hier dien dag uitziet. Ondanks deze vele dagjesmensen is het uitzicht op de stad Zürich ongelooflijk schoon, en beloont ruimschoots de steile wandeling van drie kwartier in de lange file tippelaars.

(*Respectueux*):

Schoon is de stad Zürich, zooals zij, aan het meer, tegen een heuvel aangeveld ligt. Maar schoon zijt ook gij; Delft, met Uw grachten en torens. En voor wien de kunst lief is, ach voor hem is de keus niet moeilijk.

F. W. DE VLAMING.

De begrafenis.

Ofschoon het fraaie weer tot een zeiltocht uitnodigde, was er diepe droefheid en tegelijkertijd een vaag berouw in mij, toen ik langzaam achter de koets aansjokte. Hoe verder de stoet de Oude Delft achter zich liet, hoe dieper dit schuld bewustzijn aan mijn ziel knaagde. Misschien was dit het wel, waarom ik in de kleine stoet meeliiep, die hem naar zijn laatste rustplaats bracht, ofschoon ik hem nog niet lang kende en vóór de bevrijding slechts zelden van hem gehoord had.

Hij was eigenlijk nog maar jong, nog geen 22 jaar, en toch had hij vele vrienden en was hij bij anderen niet geheel onbekend. Hij was geen student, had zelfs niets met de T.H. te maken; dat kwam omdat hij daar niet serieus genoeg voor was, ofschoon zijn veelzijdigheid in het algemeen niet veel te wenschen overliet. Reeds vrij gauw na het begin van den oorlog was hij gedwongen onder te duiken. Zijn schuilplaats was zoo afgelegen, dat hij pas heel laat tot de ontdekking kwam, dat de oorlog voorbij was. In November keerde hij toen weer naar zijn geliefde geboortestad terug. De oorlogstijd had hem echter verzwakt en daar men zich niet genoeg voor zijn gezondheid interesseerde, leidde hij een kwijnend bestaan. Ach, wie zou hem, die ons, ondanks zijn gebreken, toch eigenlijk zoo dierbaar was, kunnen vervangen?

De droeve stoet reed nu de begraafplaats op. Het was warm, geen wolkje stond er aan de hemel. Mijn blik ontwaarde boven op het dak van een groot huis een halfnaakte, slapende figuur, die daar lag te zonnen.

Slechts enkele keeren scheen het dezen winter, dat hij weer wat op krachten zou komen, maar een week later was het dan weer mis. Hij zag er soms dik uit, maar dat kwam van ziekelijke opzwellingen, die, als men er op drukte, een kuiltje achterlieten. Maar och, men lette daar niet op, men verwaarloosde hem, men was niet bereid wat zorg aan hem te besteden. En toen, toen was hij er ineens niet meer. . . .

Zachtjes daalde het stoffelijk overschot in het graf neer en ik snikte luid, toen de eerse kluiten aarde vielen op de kist van

J. J. OOSTERBAAN.

Moord.

Toen ik buiten stond was 't koud;

een nevelige waas

maakte alles klef en klam

en door het donker klonk de voetstap en de stem

onregelmatig van een dwaas,

die uit de zwarte verte zwaaiend nader kwam.

Met een haal slaat hij bloed uit mijn gezicht

en achterover vallend trap ik nog, maar zonder iets te raken.

Zijn dranklucht adem ik, als hij zich op mij werpt,

en als mijn hoofd bonst, moet ik braken . . .

Een zotte prikkel, die weldadig is begeleidt zijn dwaze

vechten.

Ik ken hem niet, ik ken alleen de drank, die hem de rechten

gaf en lach en lik de vingers van de hand,

die op mijn keel gedrukt wordt, koel en nonchalant.

Ik snuif de geur, och laat ik eerlijk zijn, de stank

van het zweetend dier dat op mij kruipt en . . .

denk een dank. . . !

N. N.

'T STOEPIE

Mijnheer de President van de D.S.R.V. Laga.

Uw vereeniging heeft steeds behoord tot de beste ondervereenigingen van het D.S.C. Niet alleen omdat — wij hebben het nog zoo goed in Uw laatste Jaarverslag kunnen lezen — Laga steeds een zoo groot aantal prijzen gewonnen heeft, maar omdat de geest die op Laga heerschte steeds de beste tradities van het D.S.C. waardig was.

Immers, U eischte van de raceroeiers niet alleen dat zij goed zouden roeien, maar tevens dat zij waardige leden van het D.S.C. zouden zijn en geregeld de Societeit „Phoenix” zouden bezoeken.

Daarom heeft Laga zooveel bijgedragen tot de vestiging en het handhaven van den naam van het D.S.C. naar buiten tegenover de andere studentensteden en burgerroeivereenigingen.

Er is veel de laatste maanden in ons Corps veranderd, echter naar ik meen handhaaft Laga nog steeds en misschien zelfs sterker nog dan vroeger, deze principes.

En nu, mijnheer de President, heb ik opgevangen dat Uw Vereeniging plannen beraamt om aan het Laga-Lustrum in Juni van dit jaar een bal op de Societeit „Phoenix” te verbinden. Ik kan mijn ooren haast niet gelooven; dit kan toch geen ernst zijn. Op dit bal zouden namelijk behalve roeiers van andere Corpora en hun dames ook roeiers van BURGER ROEIVEREENIGINGEN worden uitgenoodigd.

En dan vraag ik mij af, is de geest van Laga dan toch zoo ver gezonken dat zij meent onze Societeit (ik durf haast niet meer te zeggen ook de Uwe) te moeten ontheiligen met dansende, drinkende, spelende, flirtende en sch... (U begrijpt mij well) studenten en burgers met hun dames.

Onze Societeit „Phoenix” met haar bijna 100-jarige tradities zal door deze vreemdelingen op deze avond worden ont-eerd? Neen, mijnheer de President, ik weiger dit te gelooven, dit moet een grap geweest zijn, misschien wel van menschen die nóg onder den indruk zijn van het door hen aanschouwde gemengde studentenleven in Engeland.

Ik weet, U kunt U er op beroepen dat het vroeger ook wel eens zoo geweest is, dat het financieel gunstiger is en dat U zult trachten de mores niet te laten overtreden. Maar hierop zou ik U willen antwoorden: is het nu niet het oogenblik om niet altijd te kijken hoe het vroeger wel eens geweest is, als men beseft, dat dit niet juist was. En wilt U werkelijk aan burgers, studenten en meisjes wanneer zij op de Societeit zijn met de bekende Lagafelheid het overtreden van de mores beletten? Neen, om dat aan menschen bij te brengen die dit niet kunnen begrijpen zou U moeten overgaan tot maatregelen waar U zich in tegenwoordigheid van dames als gentleman niet aan moogt bezondigen.

En over het financieele gedeelte, wanneer dit het eenige doorslaggevend argument zou wezen, dan zou ik U willen aanraden om daarover eens met den Thesaurier van den Senaat te spreken.

Ik hoop dat U mijn ongerustheid zult kunnen wegnemen. Want mocht dit onverhoopt niet het geval zijn, dan vrees ik, dat misschien het tweede gerucht dat ik gehoord heb, namelijk dat Laga in het kader van de betere verstandhouding met andere Vereenigingen dit jaar als proef met een mixed Laga-D.V.S.V.-vier op de Varsity zou uitkomen, ook waar zal blijken te zijn.

REPETITOREN

Dr Ir C. J. D. M. Verhagen n.i. Botaniestraat 30, Delft.
Repeteert en tenteert Natuurkunde.

Ir O. L. Donker, van Leeuwenhoeksingel 40, Delft.
Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Electrotechn. B.C.

Dan, mijnheer de President, zou ik moeten gaan gelooven dat de schrijver van de derde strophe van het Laga-lied, die hierin zegt:

En schiet gij door d' Delftsche vliet
Ook keurig net aan het scheeren
Vergeet dan 't salueeren niet,
Als dames U passeeren.
Voor de Delftsche maagden als saluut
Laat loopen toch de boot,
Zoo roept de stuurman, z'n kleur verschiet
Want zijn harte was in nood.
enz.

een Lagalid was, die dezelfde geest vertegenwoordigde als die leden van de D.S.R.V. Laga die nu een bal op de Societeit „Phoenix” meenen te moeten voorstaan.

U, mijnheer de Hoofdredacteur, dankend voor de verleende plaatsruimte en mij tevens verontschuldigend dat ik, niet-tegenstaande de papierschaarste, zoo uitvoerig op deze m.i. belangrijke zaak, ben ingegaan.

J. J. GERZON.

Mijnheer de Hoofdredactenr.

Beleefd verzoek ik U het volgende onder de aandacht te brengen van:

Mijnheer Salm.

Lang reeds hebben niet alleen ik maar vele leden van het D.S.C. min of meer met moeite de pennevruchten van Uw hand gelezen. Ik zou dan ook niet een beroep doen op Uw spaarzame drukletters en kostbaar papier, Mijnheer de Hoofdredacteur, ware het niet dat U de waanzin thans ten top heeft gedreven. Wat is namelijk het geval? Veelal zijn de vruchten van den Heer Salm onleesbaar, zoo niet onbegrijpelijk, maar nog genietbaar. Thans echter verschuilt een gespleten geest zich achter waanzin. Waarschijnlijk is het verhaaltje: „Het antiek bovieren” aan Uw aandacht ontsnapt. Ik verzoek U, Mijnheer de Hoofdredacteur, leest U het eens en U Mijnheer Salm leest U het eens over en U zult met mij zeggen dit is kul. U Mijnheer de Thesaurier van de Senaat van het D.S.C. verzoek ik niet langer te dulden dat de met moeite door U verzamelde contributieën van de leden worden verspild aan dergelijke nonsens. Met dank voor de verleende plaatsruimte.

eenige 2e jaars.

Mijne heeren tweede jaars.

Het spijt me U te moeten bekennen dat de gevoelens — nee het gevoel! — dat mij bestormt, moet worden betiteld met ontzetting.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Is het reeds zoo ver gekomen met Uw gezegende Spiegel. Uw Godgebenedijde Spiegel, dat dergelijke stoepjes verschijnen? En nog wel geschreven door een groep?

Wéét men de oude uitdrukkingen dan niet meer? Kent men ze niet meer? Koestert men ze niet meer als kostbare reliquiën?

Laten de antieke vergeten zijn tijdelijk. Laat dat zoo zijn. Het zij zoo.

Maar is er dan niet de „Nomenclatuur voor den Student”? Is dan dit, bruinberugde, bandje verdwenen uit ieders boekenkast, -kist of -kistje?

En zijn dan de staande uitdrukkingen — bovieren — premen — pikschieten — spijen verdwenen?

Ik zou U, tweede jaars, aanraden: studeert U eerst eens wat in de stof voor U zich waagt aan stof voor een aanval.

En, mijnheer de Hoofdredacteur, zegt U met mij het is

om grijze harèn van te flijzen!

H. S.